

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3146/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Вуловић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Лепеница“ из Баточине, чији је пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/24 од 19.08.2024. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/24 од 19.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/24 од 19.08.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1273/24 од 19.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1207/22 од 20.02.2024. године, у ставовима првом, другом и петом изреке, којима је обавезан тужени да тужилци на име накнаде штете због незаконитог отказа, за период од 24.12.2018. године до 17.10.2022. године, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде, да у корист тужиле за исти период уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у одређеним појединачним месечним износима ближе наведеним у ставу другом изреке првостепене пресуде као и да јој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 278.032,34 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, променом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, након оцене неоснованости приговора застарелости поражавања, обавезан је тужени да тужили накнади штету на име изгубљене зараде, по цени рада која се примењивала код туженог са минулим радом, без накнаде за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од 24.12.2018. године, када је тужили незаконито престао радни однос код туженог до 17.10.2022. године када је тужила враћена на рад и да у корист тужиле на износе изгубљене зараде уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО. Оцењено је и да нема места примени одредбе члана 191. став 7. Закона о раду која се примењује у случају када суд поништи решење о отказу уговора о раду искључиво због тога што је послодавац поступио супротно одредбама закона којим је прописан поступак за престанак радног односа, али нађе да враћање на рад не би било целисходно, јер је основ за престанак радног односа постојао, што није ситуација у конкретном случају.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 28.10.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 1.814.662,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужили не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић